

мински върху българското образование. — Какво е далъ народътъ ни на човѣчеството? — Кому принадлежатъ Орфей, Анахарзисъ и Аристотелтъ? — Заслуги на българскитѣ учени по черковния въпросъ. — 3. Селимински въ характеристиката на П. Кисимова. — Деньтъ на Кирила и Методия въ Болградъ, презъ 1864 г. — Жизнерадостъ на Селимински. — Примѣръ за прекалена пестеливостъ. — Теорията за личния интересъ. — Селимински и госпожа Сталъ за моралния интересъ. — Победа на българския духъ съ учредяване на Екзархията. — 4. Завещание: наредби и сждба. — На „ветхия пологъ“ въ Браила. — Болестъ и ликвидиране на смѣтки. — „Духовно завещание“ отъ 1 януарий 1864 г. — Печатъ на Селимински: родови и национални емблеми. — С. Жековъ за завещанието на Селимински. — Проектъ за „Българско братство“, което да се грижи за изпълнение на благотворителнитѣ завещания. — Наредби на завещанието: за ржкописитѣ, за стипендиитѣ и за братовчедката му Теодора. — Три сърдечни връзки на доктора. — Апология на брака и ергенски животъ. — Ново завещание отъ 1866 г. — Българската добродетелна дружина и опороченото завещание на Селимински. — Мжчнотии съ длъжницитѣ К. Поповичъ и Н. Ценовъ. — Процесъ и ликвидация на дълговетѣ. — Какво предава Евлогий Георгиевъ на българската държава. — 5. Трагиченъ край. — Съобщение на Кисимова за заболяване и смъртъ на Селимински. — Писмото на тогава отъ окт. 1866 г. до Хр. Георгиевъ. — „Критически минути“ следъ материалната загуба. — Морално крушение и меланхолия. — Повторение на случая отъ Атина 1841 г. — Кога настѣпва краятъ и где се упокоява Селимински? — Разяснение на тъмната история отъ А. Савичъ, въ „Долу маската“. — На какво се длъжи душевното разстройство? — Липса на данни за правилна преценка на показанията. . . 426

ГЛАВА XIV

НАУЧНО-ФИЛОСОФСКИ И РЕЛИГИОЗНО-ЕТИЧЕСКИ ИДЕИ

1. Основи на миросгледа. — Склонность на Селимински къмъ философска размисълъ и синтеза на знанията. — Живо чувство за общественъ и националенъ дългъ. — Вродена насока на мисълта; влияние на опита, на преживѣното. — Какво усвоява той въ школата на Кидония? — Надмощие на идеитѣ отъ френския XVIII в. — Четиво и писмени изложения отъ Атинския периодъ. — 2. Рационализъмъ и просвѣта. — Селимински като последовател на емпиризма. — Новото умствено движение, следъ Бекона. — Неговитѣ теоретици и апостоли въ XVIII в.: Монтеско, Даланберъ, Олбакъ, Дидро, Волтеръ, Русо, Тюрго. — Апотеоза на XVIII в. отъ Селимински — „Здравиятъ разумъ“ и „естественото предназначение на човѣка“. — Древни философи, Локъ, Ламетри, Хелвециусъ, и стремежътъ къмъ щастие. — 3. Положително знание и народностенъ напредъкъ. — Низко равнище на българската просвѣта. — Успѣхи

